

Arrest

nr. 233 969 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent afkomstig uit de gemeente Palavecino (Barquisimeto) in de staat Lara.

Zo'n drie jaar voor uw vertrek uit Venezuela begon u te werken als persoonlijke chauffeur van W.R., de thesaurier van de staat Yaracuy. Uw officiële werkgever was de Contraloría van de gemeente Veroes. Uw hoofdtak bestond erin W.R. te vervoeren. Na 9 maanden begon men u af en toe de opdracht te geven om ook levensmiddelen en geneesmiddelen te vervoeren van de ene staat naar de andere

staat. U moest deze goederen dan telkens overdragen aan een andere persoon. Twee jaar nadat u begonnen was als chauffeur van W.R. vroeg men u ook af en toe op om colectivos te vervoeren naar anti-regeringsdemonstraties. In totaal deed u dit een zestal keer. U werd hiervoor extra betaald. U kon hier echter niet mee akkoord gaan en wilde deze dingen niet doen. In september 2017 stopte u met naar uw werk te gaan zonder uw opzeg te geven. Nadat u uw job verlaten had, keerde u terug naar Palavecino. U werd twee keer overvallen en beroofd op straat in Palavecino door personen op motorfietsen met helmen, colectivos, op vijf dagen tijd. U verhuisde naar het huis van een vriendin in het centrum van Barquisimeto, waar u zich schuilhield. U hield een laag profiel en ging de straat niet op. Ondertussen werd u gezocht in het huis van uw ouders. Mensen kwamen naar de ingang van het gebouw van uw ouders en vroegen aan de bewakingsagent of u thuis was. De bewakingsagent nam contact met uw ouders via de intercom. Uw ouders vertelden de bewakingsagent dat u niet thuis was waarop deze mensen weggingen. Zij konden niet naar binnen omdat ze geen huiszoekingsbevel hadden. Zij vroegen via de bewakingsagent aan uw ouders of u verhuisd was en of zij uw nieuw adres hadden. Uw ouders antwoordden enkel dat u niet thuis was. Dit gebeurde dagelijks. De laatste keer dat dit gebeurde was in april 2018. Nadat u uw werk verlaten had, nam u deel aan anti-regeringsdemonstraties.

Op 26 november 2017 verliet u Venezuela richting de Dominicaanse Republiek. U diende een guardia nacional in de luchthaven om te kopen met 900 dollar opdat deze u het land uitliet. U werkte er als koeltechniker om uw reis naar Europa te bekostigen. In de Dominicaanse Republiek plaatste u regeringskritische publicaties op uw Instagramprofiel. U betuigde tevens uw steun aan de oppositie op uw Instagramprofiel. Op 17 maart 2019 verliet u de Dominicaanse Republiek. Op 18 maart 2019 kwam u aan in België. Op 22 maart 2019 verzocht u de Belgische autoriteiten om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u gevangengenomen te zullen worden omdat u gestopt bent met uw werk voor de Venezolaanse overheid. Het feit dat u uw functie verlaten heeft wordt door de Venezolaanse autoriteiten als landsverraad beschouwd. Men zou u ervan verdenken informatie die het daglicht niet mag zien doorverteld te hebben in het buitenland. U vreest daarnaast eveneens opgesloten te zullen worden naar aanleiding van uw anti-regeringspublicaties op uw Instagramprofiel.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort (uitgegeven d.d. 12.07.2016), een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw registratie bij de burgerlijke stand, een kopie van een attest van uw verblijf in Palavecino, kopies van de identiteitskaarten van uw ouders, een kopie van de registratie van uw voertuig, een kopie van uw kaart van het Permanent Militair Register, een kopie van uw werkkaart als chauffeur van de Rekenkamer van de Gemeente Veroes, screenshots van uw regeringskritische Instagrampublicaties en een origineel attest van goed gedrag en zeden afgegeven door de Dominicaanse autoriteiten d.d. 15.03.2019. Uw advocaat stuurde haar opmerkingen over het persoonlijk onderhoud schriftelijk na op 9 april 2019. Zij stelt dat u bevraagd dient te worden over uw politieke activiteiten alvorens een beslissing genomen kan worden over uw verzoek om internationale bescherming en dat er genoeg elementen voorhanden zijn om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 16 april 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat i) u niet aannemelijk gemaakt had dat u ten gevolge van het neerleggen van uw job als chauffeur voor de thesaurier van de staat Yaracuy in september 2017 een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt ten aanzien van de Venezolaanse autoriteiten of colectivos, ii) uit de informatie waarover het CGVS beschikte, bleek dat er in Venezuela geen sprake was van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidde tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten, iii) uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit niet afgeleid kon worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' liep, iv) en er voor burgers in Venezuela geen reëel risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In haar arrest van 9 mei 2019 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS omdat het CGVS wat betreft de veiligheidssituatie zich beriep op COI van 4 april 2019 en geen zicht kon bieden op de actuele veiligheidssituatie in Venezuela na de dramatische gebeurtenissen van eind april en de eerste

dagen van mei, i.e. de mislukte staatsgreep van 30 april die met veel machtsvertoon en het inzetten van pantservoertuigen werd neergeslagen. Op 3 juni 2019 nam het CGVS een beslissing tot verder onderzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela

op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela –volgens uw verklaringen ging u naar anti-regeringsmanifestaties nadat u uw werk neerlegde in september 2017 tot aan uw vertrek op 3 november 2017 (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 05.04.2019, p. 3) en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u zich sinds 10 januari 2019 kritisch uitlaat ten opzichte van de regering op uw Instagramprofiel “mj212711”– op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

*In casu heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van **het feit dat u uw job als chauffeur voor de thesaurier van de staat Yaracuy verliet in september 2017** (CGVS, p. 3, 8-9, 15) een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt ten aanzien van de Venezolaanse autoriteiten of colectivos. Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat u naliët deze vrees aan te halen in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS. U verklaarde aanvankelijk dat het idee om Venezuela te verlaten bij u ontstaan was op 6 december 2016, toen uw zoon naar de Verenigde Staten ging om bij zijn tante langs moederszijde te wonen. Vanaf dat moment begon u te sparen om het land te kunnen verlaten. Op 13 november 2017 (volgens de stempels in uw paspoort op 3 november 2017) ondernam u een eerste poging om naar de Dominicaanse Republiek te reizen. U werd diezelfde dag door de Dominicaanse autoriteiten echter op een terugvlucht naar Venezuela geplaatst. Terug in Venezuela verkocht u uw wagen en kocht u opnieuw een ticket naar de Dominicaanse Republiek. Op 26 december 2017 (volgens de stempel in uw paspoort op 26 november 2017) ging u opnieuw naar de Dominicaanse Republiek. U werkte er als koeltechniker om geld te verdienen om een ticket naar Europa te kunnen kopen. Ondertussen verhuisden uw zoon en zijn moeder naar Madrid. U haalde aan dat het uw intense wens was om u te herenigen met uw zoon. U haalde de economische situatie in Venezuela en de erbarmelijke toestand waarin uw achtergebleven familie zich bevindt aan als andere factoren in uw beslissing om te emigreren en voegde toe dat u voor uw vertrek uit Venezuela meerdere malen overvallen en beroofd bent geweest door criminelen (vragenlijst CGVS, d.d. 28.03.2019, vraag 5). U vreesde tevens van uw vrijheid beroofd te zullen worden omwille van uw Instagrampublicaties (verklaring DVZ, d.d. 28.03.2019, vraag 31). Nergens in uw verklaringen haalde u uw job als chauffeur voor de Rekenkamer van Veroes, uw vrees ten gevolge van het stopzetten van deze tewerkstelling, het feit dat personen dagelijks aan het huis van uw ouders kwamen vragen naar u tot in april 2018, noch het feit dat u ten gevolge van uw stopzetting van deze tewerkstelling tweemaal in vijf dagen tijd overvallen werd door colectivos aan. U stelt dat u de ambtenaar van de DVZ niet alle redenen heeft kunnen vertellen waardoor u niet kunt terugkeren naar Venezuela omdat deze u enkel basisinformatie gevraagd zou hebben (CGVS, p. 2). Deze verklaring kan niet weerhouden worden gezien de vraagstelling naar uw vrees bij terugkeer naar Venezuela en naar de feiten die geleid hebben tot uw vertrek duidelijk is. U bevestigt dat men u een vraag gesteld had over de feiten die geleid hadden tot uw vertrek uit Venezuela en dat u uw familiale redenen verteld had maar haalt aan dat u niet de mogelijkheid gehad had om in detail uit te leggen waarom u niet kon terugkeren naar Venezuela (CGVS, p. 3). Gezien u op deze vragen uitgebreid geantwoord heeft zoals hierboven aangegeven kan ook deze verklaring niet weerhouden worden. Op de vraag of u nog iets toe te voegen had, antwoordde u bovendien negatief (vragenlijst CGVS, vraag 8). Tot slot haalt u aan dat u aan het wachten was op documenten die uw familie in Venezuela u zou bezorgen. Omdat u anticipeerde dat men u bewijzen zou vragen over uw tewerkstelling verkoos u te wachten op uw documenten omdat u liever over uw documenten beschikte om te praten over uw tewerkstelling (CGVS, p. 3). Het is erg merkwaardig dat u omdat u nog niet in de mogelijkheid verkeerde uw tewerkstelling aan te tonen, u ervoor koos uw hele vluchtrelaas achterwege te laten. U wekt hiermee sterk de indruk uw vluchtrelaas afgestemd te hebben op de door u verkregen documenten. Bovendien kan niet begrepen worden waarom u deze documenten niet eerder bemachtigde via uw in Venezuela achtergebleven familieleden, indien u deze werkelijk van dermate groot belang achtte voor het formuleren van uw vrees bij terugkeer. U verliet Venezuela immers in november 2017 en spaarde tijdens uw verblijf in de Dominicaanse Republiek om naar Europa te kunnen gaan (vragenlijst CGVS, vraag 5; verklaring DVZ, vraag 30). Het was daarnaast uw bedoeling om internationale bescherming te vragen in Spanje (verklaring DVZ, vraag 27). U zou pas de dag voor uw persoonlijk onderhoud met het CGVS erin geslaagd zijn uw broer te vragen om u documenten van uw tewerkstelling te bezorgen omwille van de stroompannes die Venezuela teisteren (CGVS, p. 10). Gelet op het feit dat u Venezuela in november 2017 verliet, u in de Dominicaanse Republiek aan het sparen was om naar Europa te kunnen gaan en u Spanje om internationale bescherming wou vragen, kan geconcludeerd worden dat u ruimschoots de tijd had om de*

nodige documenten te verzamelen via uw in Venezuela achtergebleven familie indien u die onontbeerlijk achtte. Bovendien had u op 27 maart nog contact met uw ouders (CGVS, p. 6). Uw verklaring dat u naliet uw ouders te vragen om u bewijzen van uw driejarige tewerkstelling als chauffeur voor de Rekenkamer van Veroes te bezorgen, m.n. dat uw ouders niet ongerust wilde maken (CGVS, p. 10), is weinig ernstig en allerminst in overeenstemming te brengen met uw vrees om bij terugkeer naar Venezuela gevangengenomen te zullen worden. Verwacht mag worden van een verzoeker om internationale bescherming dat deze telkens coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen ondermijnt uw geloofwaardigheid ten stelligste.

Naast het feit dat u uw tewerkstelling als chauffeur voor de Rekenkamer van Veroes niet aanhaalde in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS noch in uw antwoorden in uw verklaring DVZ (verklaring DVZ, vraag 12) plaatst ook uw verklaring op de luchthaven van Zaventem dat u in Venezuela tewerkgesteld was als bediende in een onderneming (verslag Federale Politie, Veiligheidsdetachement Nationale Luchthaven, afdeling grenscontrole, d.d. 18.03.2019, punt 8) ernstige vraagtekens bij uw beweerde tewerkstelling als chauffeur voor de Rekenkamer van Veroes. Voorts is uw verklaring dat W.R. thesaurier van de staat Yaracuy was tijdens uw drie jaar durende tewerkstelling tot september 2017 strijdig met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat J.M.V. in 2014 en tot op de dag van vandaag de thesaurier van de staat Yaracuy is (zie administratief dossier). W.R. blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt de thesaurier van de gemeente Veroes te zijn (zie administratief dossier). Het is weinig geloofwaardig dat u de functie van de persoon waarmee u drie jaar zou rondgereden hebben niet correct zou kunnen benoemen. Tot slot is het bevreemdend dat u op uw Facebookprofiel 'MJ HA' (www.facebook.com/mj.ha.33) aangeeft tewerkgesteld te zijn bij het Rekenhof van de staat Yaracuy terwijl u in uw persoonlijk onderhoud aangeeft dat u werkte voor de Rekenkamer van de gemeente Veroes (CGVS, p. 9). Überhaupt is het bevreemdend dat u de tewerkstelling aan dewelke u een vrees koppelt bij terugkeer naar Venezuela en dewelke u neerlegde omdat u zich niet langer kon verzoenen met de praktijken van uw opdrachtgevers (CGVS, p. 3, 13) nog afficheert op uw Facebookprofiel.

Voorts valt uit uw **gedrag** evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging af te leiden. Hoewel u vreesde gevangengenomen te zullen worden wegens landsverraad nadat u niet meer was komen opdagen op uw werk in september 2017, ondernam u uw eerste poging om het land te verlaten slechts op 3 november 2017 (zie stempel paspoort). Er kan niet begrepen worden waarom u uw laatste werkdag en de dag van uw geplande vertrek uit Venezuela niet beter op elkaar afstemde om het risico dat u volgens uw verklaringen liep in de tussenperiode in te perken. Overigens dient vastgesteld te worden dat uw verklaring dat het niet mogelijk was om uw werk op te zeggen omdat men u dan valselijk van iets zouden beschuldigen en gevangennemen (CGVS, p. 15) een loutere aanname van u blijkt, die voortvloeit uit het gegeven dat u niemand kent die zijn of haar opzeg gegeven had (CGVS, p. 15). Ook uw verklaring deelgenomen te hebben aan anti-regeringsdemonstraties nadat u uw werk had neergelegd (CGVS, p. 3), valt moeilijk te rijmen met uw vrees voor de Venezolaanse autoriteiten naar aanleiding van het feit dat u gestopt was met uw werk en met uw andere verklaringen een 'laag profiel' gehouden te hebben (CGVS, p. 15) nadat u gestopt was met uw werk.

Bovendien is het weinig plausibel dat de Venezolaanse autoriteiten iedereen die ontslag neemt uit zijn of haar functie zouden opsluiten. Er dient vervolgens aangestipt te worden dat u verklaart een erg **lage functie** uitgeoefend te hebben, met name chauffeur van de thesaurier van een gemeente (CGVS, p. 9). Hoewel u aangeeft dat u informatie had die uw werkgever in een slecht daglicht zou stellen (CGVS, p. 13), blijkt nergens uit uw verklaringen dat u deze informatie publiekelijk maakte. Bovendien kan de informatie waarvan u gewag maakt, met name dat u colectivos vervoerde naar anti-regeringsdemonstraties (CGVS, p. 9, 13) bezwaarlijk geheim genoemd worden. De informatie dat u goederen vervoerde van de ene plaats naar de andere zonder dat u het minste idee had van voor wie deze bedoeld waren en wat er mee gebeurde (CGVS, p. 9-10) kan dan weer bezwaarlijk voldoende specifiek genoemd worden om belastend te zijn voor uw werkgever. Verder is het weinig plausibel dat de Venezolaanse autoriteiten dagelijks van september 2017 tot april 2018 naar het huis van uw ouders zouden gaan en aan de bewakingsagent zouden vragen of u thuis was en zich telkens zouden laten afschepen met het eenvoudige antwoord dat u niet thuis was (CGVS, p. 15-16). Indien zij werkelijk er dermate op gebrand zouden geweest zijn om u gevangen te nemen kan er niet begrepen worden waarom het loutere feit dat zij geen huiszoekingsbevel hadden (CGVS, p. 15-16) hen ervan zou weerhouden om krachtdadiger op te treden. Volgens uw verklaringen zou u immers landverraad gepleegd hebben (CGVS, p. 3) en deinzen de Venezolaanse autoriteiten er niet voor terug om fictieve beschuldigingen te formuleren om onschuldige mensen op te pakken en gevangen te zetten (CGVS, p.

13). Indien zij u werkelijk wilden gevangennemen kan ervan uitgegaan worden dat zij een huiszoekingsbevel opgemaakt zouden hebben indien zij dat gewild hadden. Er kan eveneens verwacht worden dat indien de Venezolaanse autoriteiten u werkelijk hadden willen oppakken zij doortastender opgetreden zouden hebben dan elke dag opnieuw zonder huiszoekingsbevel aan de deur van het huis van uw ouders te verschijnen met de vraag of u thuis was.

Tot slot worden uw verklaringen bij terugkeer naar Venezuela opgepakt te zullen worden door de Venezolaanse autoriteiten wegens landsverraad naar aanleiding van het neerleggen van uw job onderuitgehaald doordat u volgens uw verklaringen op 13 november 2017 (volgens de stempels in uw paspoort op 3 november 2017) naar de Dominicaanse Republiek vloog en diezelfde dag door de Dominicaanse autoriteiten op een terugvlucht naar Venezuela geplaatst werd. U maakte geen melding van enige problemen met de Venezolaanse autoriteiten bij uw terugkeer naar Venezuela. U vermeldde enkel dat u bij terugkeer in Venezuela uw wagen verkocht en vervolgens op 26 december 2017 (26 november 2017 volgens de stempel in uw paspoort) alsnog Venezuela verliet (vragenlijst CGVS, vraag 5).

Bovenstaande vaststellingen nopen tot de conclusie dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vrees gevangen genomen te zullen worden door de Venezolaanse autoriteiten voor landsverraad omdat u uw job als chauffeur voor de thesaurier van de gemeente Veroes neerlegde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. U bent een gezonde jongeman. Uw ouders zijn eigenaar van hun huis. Uw vader ontvangt een pensioen, uw moeder werkt als verpleegkundige in een ziekenhuis en gaat binnen een maand met pensioen (CGVS, p. 6). U heeft tevens een goede vriendin van wie u onderdak zou gekregen hebben (CGVS, p. 15). U heeft verschillende jaren werkervaring als chauffeur en heeft ook ervaring als koeltechniker in de Dominicaanse Republiek opgedaan (CGVS, p. 8; vragenlijst CGVS, vraag 5). U studeerde verzekeringen en risicobeheer aan een privéuniversiteit. Hoewel u uw diploma niet behaalde omdat u uw thesis niet indiende omwille van geldproblemen (CGVS, p. 8), kan aangenomen worden dat u dankzij deze studie nuttige vaardigheden opdeed. U heeft een broer en een zus waarmee u nauw in contact staat (CGVS, p. 8). Hoewel uw broer en zus het niet breed hebben oefenen zij verschillende jobs uit om rond te komen zoals het maken en verkopen van taarten, het passen op kinderen, het bewerken van grond en het kopen en verkopen van goederen (CGVS, p. 6-7).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_2_0190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 oktober 2019 een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker verwijst tevens naar artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker haalt “het standpunt van UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld van 2 december 2016” aan en verwijst naar “Guidelines on International Protection No. 12: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions” van 2 december 2016, waarin een aantal belangrijke principes naar voor geschoven worden voor de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging in een context zoals deze van Venezuela.

Verzoeker stelt dat de situatie in Venezuela zeer complex is en wordt gekenmerkt door mensenrechten op grote schaal, dat zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden, en dat deze mensenrechtenschendingen het gevolg zijn van een politiek beleid en grotendeels begaan worden door een deel van de staat. Tevens merkt verzoeker op dat paramilitaire en criminele bendes geweld plegen tegen burgers en dat deze een link hebben met de staat en de achterliggende politiek. Verzoeker wijst erop dat mensenrechtenschendingen verschillende vormen kunnen aannemen: “gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime; geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat; sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers onzeggen van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel.”. Verzoeker wijst op de objectieve landeninformatie als bronnen van de VN en het IACHR, zoals aangehaald in zijn verzoekschrift en voert aan dat deze aantonen dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens voorspellingen enkel zal verergeren.

Verzoeker benadrukt dat hij in zijn thuisland geen hoge politieke functie bekleedde (als opposant), maar dat hij duidelijk kritiek heeft geuit op het regime, onder meer door zijn deelname aan antiregeringsmanifestaties nadat hij zijn werk neerlegde in september 2017 en door zijn kritiek openbaar te maken via instagram. Hij wijst er tevens op dat het feit dat hij in september 2017 met zijn werk stopte, zonder opzeg, ervoor zorgde dat hij in het vizier van de colectivos kwam, door wie hij in Palavecino tweemaal werd overvallen en beroofd in een periode van 5 dagen. Wat betreft zijn werk als chauffeur voor W.R. verduidelijkt verzoeker dat deze laatste thesaurier is van de gemeente Veroes, in de staat Yaracuy en dat hij dus niet heeft willen aanduiden dat W.R. thesaurier is van de staat Yaracuy. Verzoeker benadrukt dat hij omwille van zijn problemen met de colectivos en omwille van zijn vrees om opgesloten te worden (ten gevolge van het stopzetten van zijn werk) Venezuela verliet op 26 november 2017. Verzoeker verduidelijkt nog dat hij op het gehoor bij de DVZ niet alle redenen van vertrek in detail heeft kunnen blootleggen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3).

Verzoeker bespreekt de veiligheidssituatie in Venezuela en benadrukt het geweld, de *“verschillende bendes, paramilitaire groeperingen”*, de colectivos, de criminele bendes, de drugsbendes, de risico's voor wie zich kritisch uit ten aanzien van het regime en de straffeloosheid. Hij verwijst hierbij naar objectieve bronnen (COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritétaire”* van 29 april 2018 (update); IACHR Inter-American Commission on Human Rights *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van 31 december 2017; OFPRA *“Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires”* van 22 november 2016; HRW *“Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela”* van 29 november 2017; UN Human Rights Office of the high commissioner *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018; UN News Service *“Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following ‘shocking accounts of extrajudicial killings’* van 22 juni 2018).

Verzoeker gaat in op de economische en sociale rechten in Venezuela en meent dat de bevolking er niet meer in slaagt *“te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren”*. Hij wijst in die zin op de toegang en beschikbaarheid van voedsel, op vrouwen en kinderen die in het bijzonder geraakt worden, op de gezondheidszorg, op het weigeren van humanitaire hulp door de staat en op de verdere beperking van de toegang tot zulke rechten *“door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie”* (UN Human Rights Office of the high commissioner *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018; IACHR Inter-American Commission on Human Rights *“Situation of Human Rights in Venezuela”* van 31 december 2017). Hij stelt nog dat *“uit informatie van de VN blijkt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden”* (UN Human Rights Office of the high commissioner *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018).

Hij meent dat *“[h]et feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers het aantonen van gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg [staat]”*. Volgens hem *“dient geen gedifferentieerd risico aangetoond te worden”*. Hij stelt *“dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie”* en dat niemand gespaard blijft van *“de socioeconomische situatie [...] behalve een kleine groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid”*. Hij voert aan dat *“volgens UNHCR voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond [is]”*.

Verzoeker wijst op de prospectieve beoordeling van de vrees voor vervolging en klaagt aan dat de commissaris-generaal onvoldoende *“de vrees naar de toekomst toe”* heeft onderzocht.

Volgens verzoeker is er een *“link met conventiegrond”*, gezien er in Venezuela sprake is van *“afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg mensenrechtenschending op grote schaal waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is”*, waarbij *“het geweld dient gezien te worden binnen de ontwikkeling van Venezuela onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht, en in het bijzonder de president en het leger met als gevolg de totale afbraak van de democratie en de rechtsstaat”*. Verzoeker haalt het rapport van ICG *“Misery as Strategy: The human cost of conflict”* van mei 2018 aan.

Verzoeker haalt het intern vluchtalternatief aan, hierbij verwijzend naar de UNHCR proceduregids, en betoogt dat, gelet op de COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritétaire”* van 29 april 2018, dat het geweld algemeen verspreid is en de socio-economische crisis treft en dat dus geen intern vluchtalternatief kan worden toegepast.

Hij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid, de verklaringen, de documenten, de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 23 januari 2020 voegt verweerder volgende stukken:

*“COI Focus: Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019,
COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019,
COI Focus: Venezuela: Situation socio-économique” van 20 april 2018,
Venezuela, Situational update and 2019 outlook,
Venezuela blackout: with the electricity out, I can't get my chemo,
Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout,
10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis,
AI - Venezuela 2017-201,
The Darkest Hours; Power Outages Raise the Temperature in Venezuela,
Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts,
Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen,
The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela,
Venezuelans turn to food production amid crisis en
Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela.”.*

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart dat hij Venezuela ontvlucht is omwille van problemen met de *colectivos* nadat hij zijn job als persoonlijke chauffeur van W.R., de thesaurier van de staat Yaracuy, zonder opzeg stopzette. Verzoeker stelt tevens dat hij kritiek heeft geuit op het regime, met name door zijn deelname aan antiregeringsmanifestaties in Venezuela na het neerleggen van zijn werk in september 2017 (tot zijn vertrek op 3 november 2017) en door het openbaar maken van zijn kritiek via instagram (sinds 10 januari 2019).

2.4.2. Verzoeker toont echter niet aan dat hij daadwerkelijk chauffeur was van de thesaurier van de staat Yaracuy, laat staan dat hij ten gevolge van de beëindiging van zijn tewerkstelling een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt ten aanzien van de Venezolaanse autoriteiten of *colectivos*.

2.4.3. Vooreerst dient samen met de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker bij aankomst in België verklaarde dat het idee om Venezuela te verlaten bij hem ontstaan was op 6 december 2016, toen zijn zoon naar de Verenigde Staten ging om bij zijn tante langs moederszijde te wonen, dat hij vanaf dat moment begon te sparen om het land te kunnen verlaten en vervolgens op 13 november 2017 (volgens de stempels in zijn paspoort op 3 november 2017) een eerste poging ondernam om naar de Dominicaanse Republiek te reizen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoeker stelde dat hij diezelfde dag echter door de Dominicaanse autoriteiten op een terugvlucht naar Venezuela geplaatst werd, waarop hij in Venezuela zijn wagen verkocht en op 26 december 2017 (volgens de stempel in verzoekers paspoort op 26 november 2017) opnieuw naar de Dominicaanse Republiek reisde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoeker stelde dat zijn zoon en zijn moeder intussen naar Madrid verhuisden en benadrukte zijn wens om zich te herenigen met zijn zoon. Verzoeker wees verder op de economische situatie in Venezuela, de erbarmelijke toestand waarin zijn achtergebleven familie er zich bevindt en het feit dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Venezuela meerdere malen overvallen en beroofd is door criminelen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoeker gaf tevens aan te vrezen van zijn vrijheid beroofd te zullen worden omwille van zijn Instagrampublicaties (verklaring DVZ, punt 31). Nergens in zijn verklaringen maakte verzoeker melding van zijn job als chauffeur voor de Rekenkamer van Veroes. Verzoeker vermeldde louter dat hij in de Dominicaanse Republiek als koeltechnieker werkte (niettemin uitdrukkelijk naar zijn werkervaring in zijn land van herkomst werd gevraagd; verklaring DVZ, punt 12). Evenmin maakt hij gewag van zijn vrees ten gevolge van het stopzetten van deze tewerkstelling aan, noch van het feit dat personen dagelijks aan het huis van zijn ouders kwamen vragen naar verzoeker tot in april 2018, noch van het feit dat hij ten gevolge van zijn stopzetting van deze tewerkstelling tweemaal in vijf dagen tijd overvallen werd door *colectivos*. Verzoekers nalatigheid deze essentiële elementen, die de kern van zijn asielrelaas raken, aan te geven bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft dan ook de waarachtigheid ervan.

2.4.4. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle redenen heeft kunnen vertellen waardoor hij niet kan terugkeren naar Venezuela omdat hem enkel basisinformatie zou zijn gevraagd (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 april 2019 (hierna: notities), p. 2). De Raad wijst erop dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Verzoeker bevestigde overigens dat hem bij de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd naar de feiten die geleid hadden tot zijn vertrek uit Venezuela (*“U werd expliciet de vraag gesteld welke feiten geleid hadden tot uw vertrek uit Venezuela”, “Ja, ze heeft me daarover een vraag gesteld.”*, notities, p. 3). Gevraagd waarom hij naliet toen de redenen van zijn vertrek uiteen te zetten, antwoordde hij dat hij zijn familiale redenen verteld had maar niet de mogelijkheid gehad had om in detail uit te leggen waarom hij niet kon terugkeren naar Venezuela (*“Waarom heeft u toen niet alle redenen verteld?”, “Ik ben om familiale redenen vertrokken en ik heb niet in detail kunnen uitleggen waarom ik niet naar Venezuela kan terugkeren.”*, notities, p. 3). Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen bij de DVZ dat hij wel in staat was uit te weiden over zijn familiale redenen, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker niet de kans had om bij de DVZ in te gaan op zijn vluchtmotieven. Bovendien antwoordde verzoeker ontkennend op de vraag of hij nog iets toe te voegen had (vragenlijst CGVS, vraag 3.8) en werden zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen, welke hij voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen.

2.4.5. Ook waar verzoeker aangaf dat hij wachtte op documenten die zijn familie in Venezuela zou bezorgen (*“Waarom heeft u dit allemaal niet verteld in uw eerste interview?”, “Omdat ik niet wist waar te beginnen om over de situatie te praten, ik heb familie in Venezuela die mij documenten in verband daarmee bezorgen dus ik wachtte op die documenten.”*, *“Wat heeft het wachten op documenten te maken met het vertellen over uw redenen dat u niet kunt terugkeren?”, “Ik dacht dat door te praten over het werk dat ik deed, dat men mij bewijzen zou vragen dat ik met die mensen werkte en om erover te*

praten had ik graag eerst mijn documenten bij gehad.”, notities, p. 3), kan dit zijn nalatigheid zijn tewerkstelling en hieruit voortvloeiende problemen niet verschonen. Immers kan niet worden ingezien dat verzoeker – niettemin hij uitdrukkelijk gevraagd werd alle feiten die tot zijn vlucht geleid hadden te vermelden – ervoor koos zijn gehele vluchtrelaas achterwege te laten, omdat hij op dat moment nog niet in de mogelijkheid verkeerde zijn tewerkstelling aan te tonen. Het is dan ook niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker zijn vluchtrelaas, zoals uiteengezet op de zetel van het CGVS, afgestemd heeft op de door hem verkregen (frauduleuze) documenten (werkkaart). Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeker deze documenten, die klaarblijkelijk van dermate groot belang waren voor het formuleren van zijn vrees in geval van terugkeer, niet eerder bemachtigde via zijn familie in Venezuela. Immers verzoeker verliet Venezuela in november 2017, spaarde tijdens zijn verblijf in de Dominicaanse Republiek om naar Europa te kunnen gaan en had de bedoeling om een verzoek om internationale bescherming in Spanje in te dienen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; verklaring DVZ, punten 27 en 30). Verzoeker had aldus ruimschoots de tijd om de nodige documenten te verzamelen. Bovendien had verzoeker op 27 maart nog contact met zijn ouders (notities, p. 6). Zijn uitleg dat hij naliet zijn ouders te vragen om de bewijzen van zijn driejarige tewerkstelling als chauffeur voor de Rekenkamer van Veroes te bezorgen omdat hij hen niet ongerust wilde maken (notities, p. 10), kan niet overtuigen. Verzoeker maakt zijn tewerkstelling als chauffeur voor de Rekenkamer van Veroes niet aannemelijk, laat staan dat hij hierom problemen zou kennen in Venezuela.

2.4.6. Bovendien ondergraaft verzoekers verklaring op de luchthaven van Zaventem dat hij in Venezuela tewerkgesteld was als bediende in een onderneming (verslag Federale Politie, Veiligheidsdetachement Nationale Luchthaven, afdeling grenscontrole, van 18 maart 2019, punt 7) zijn voorgehouden tewerkstelling als chauffeur voor de Rekenkamer van Veroes. Het is dan ook niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker een gefabriceerd asielaanbod naar voor brengt, afgestemd op de door hem verkregen documenten.

2.4.7. Dit blijkt tevens nu zijn verklaring dat W.R. thesaurier van de staat Yaracuy was tijdens zijn drie jaar durende tewerkstelling tot september 2017 (notities, p. 9) strijdig is met informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat J.M.V. in 2014 en tot op de dag van vandaag de thesaurier van de staat Yaracuy is (*“Gobernador Julio León: “Yaracuy es el pueblo hecho gobierno”* van 24 maart 2014; *“Estudiantes de varios planteles educativos sufragaron en elecciones de Controlar Escolar”* van 8 januari 2018). W.R. blijkt daarentegen de thesaurier van de gemeente Veroes te zijn (Twitter, *“Controlaria Veroes”*). De vaststelling dat verzoeker de functie van de persoon waarmee hij drie jaar zou rondgereken hebben niet correct zou kunnen benoemen, ondermijnt verder de waarachtigheid van zijn beweerde tewerkstelling.

2.4.8. Ook verzoekers gedrag is onverzoenbaar met zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Zo ondernam verzoeker pas een eerste poging om het land te verlaten op 3 november 2017 (stempel paspoort), terwijl hij reeds sinds september 2017 niet meer ging werken. Redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zijn laatste werkdag en de dag van zijn geplande vertrek uit Venezuela beter op elkaar zou hebben afgestemd om het door hem voorgehouden - maar niet aangetoonde - risico om te worden gevangengenomen in de tussenperiode in te perken. Verzoeker kan evenmin aannemelijk toelichten waarom hij niet gewoon zijn opzeg kon geven en gaat uit van loutere veronderstellingen (*“Waarom gaf u niet gewoon uw opzeg?”, “Omdat als men op normale manier opzegt, ze het niet toestaan, ze zouden je beschuldigen, in de val lokken om je te kunnen aanhouden, je zou naar gevangenis gaan en straf uitzitten voor iemand anders want als je niet voor hen wilt blijven werken, kan je niet meer zo maar vrijuit gaan, want je hebt info waarvan ze willen dat niemand die te horen krijgt, daarom is er censuur in Venezuela.”*, *“Kent u mensen bij wie dat gebeurd is, dat ze hun normale opzeg gaven?”*, *“Nee. Want ik had geen contact met andere mensen, die voor die diensten werkten, ik was gewoon een chauffeur.”*, notities, p. 15). Bovendien valt verzoekers deelname aan anti-regeringsdemonstraties nadat hij zijn werk had neergelegd (notities, p. 3) niet te verzoenen met zijn voorgehouden vrees voor de Venezolaanse autoriteiten naar aanleiding van de stopzetting van zijn werk, noch met zijn verklaringen een ‘laag profiel’ gehouden te hebben nadat hij gestopt was met zijn werk (notities, p. 15).

2.4.9. Voor zover enig geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling – *quod non* – is niet aannemelijk dat de Venezolaanse autoriteiten iedereen die ontslag neemt uit zijn of haar functie zouden opsluiten. Dit klemt te meer nu verzoeker een erg lage functie uitoefende, met name chauffeur van de thesaurier van een gemeente (notities, p. 9). Hoewel verzoeker aangaf dat hij informatie had die zijn werkgever in een slecht daglicht zou stellen (notities, p. 13), blijkt deze informatie zeer algemeen en kan hoe dan ook nergens uit zijn verklaringen blijken dat hij deze informatie publiekelijk maakte (notities,

p. 9-10, p. 13). Verder is niet geloofwaardig dat de Venezolaanse autoriteiten dagelijks van september 2017 tot april 2018 naar het huis van zijn ouders zouden gaan en aan de bewakingsagent zouden vragen of verzoeker thuis was, maar zich telkens zouden laten afschepen met het eenvoudige antwoord dat verzoeker niet thuis was (notities, p. 15-16). Indien de Venezolaanse autoriteiten verzoeker werkelijk hadden willen oppakken, is redelijk te verwachten dat zij doortastender opgetreden zouden hebben dan elke dag opnieuw zonder huiszoekingsbevel aan de deur van het huis van zijn ouders te verschijnen met de vraag of verzoeker thuis was.

2.4.10. Bovendien kan er nog worden op gewezen dat verzoekers bewering bij terugkeer naar Venezuela opgepakt te zullen worden door de Venezolaanse autoriteiten wegens landsverraad naar aanleiding van het neerleggen van zijn job wordt ondermijnd door het gegeven dat hij in november 2017 door de Dominicaanse autoriteiten op een terugvlucht naar Venezuela geplaatst werd en bij zijn terugkeer geen problemen ondervond. Bovendien slaagde verzoeker er een tweede maal ongehinderd in met zijn eigen paspoort vanuit Venezuela naar de Dominicaanse Republiek te reizen, wat zijn bewering te worden geïseerd door de Venezolaanse autoriteiten onderuit haalt.

2.4.11. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de door hem aangehaalde incidenten met de *colectivos* zijn ingegeven door de beëindiging van zijn tewerkstelling. Deze gebeurtenissen betreffen feiten van gemeenrechtelijke aard, die kaderen in de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, en kunnen geen nood aan internationale bescherming rechtvaardigen.

2.4.12. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij in zijn thuisland geen hoge politieke functie bekleedde (als opposant), maar dat hij duidelijk kritiek heeft geuit op het regime, onder meer door zijn deelname aan antiregeringsmanifestaties nadat hij zijn werk neerlegde in september 2017 en door zijn kritiek openbaar te maken via Instagram.

2.4.13. Indien al geloof gehecht wordt aan verzoekers deelnames aan anti-regeringsdemonstraties, merkt de Raad op dat verzoeker een algemeen relaas verklaart gelijk aan dat van de talrijke andere demonstranten - al dan niet van de oppositie - die af en toe deelnamen aan manifestaties of protesten tegen de benaderde economische en sociale situatie, echter zonder dit concreet te kunnen invullen.

2.4.14. Uit de informatie in het administratief dossier, de informatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en bij de aanvullende nota van 23 januari 2020 blijkt dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering, waaronder deze die opstapten tijdens de massabetogingen. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO "Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social" (OVCS) vinden er de laatste jaren duizenden betogingen plaats. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: "*De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen". Anderzijds wordt ook opgemerkt dat "het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro-regime afkalt. Experts omschrijven de huidige situatie als "een catastrofale patstelling", die de humanitaire noodsituatie in het land verergert".*

2.4.15. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geïseerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een

hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers die de manifestanten ondersteunen, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren en leerkrachten, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten (p. 7-8). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019). De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het loutere lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties of kritiek leveren via instagram, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.16. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat de commissaris-generaal onvoldoende *“de vrees naar de toekomst toe”* heeft onderzocht, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt over ooit problemen te hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten, laat staan dat hij aantoonde in de toekomst dan wel problemen te kennen. Integendeel, uit zijn probleemloos vertrek met zijn eigen paspoort uit Venezuela kan enkel worden afgeleid dat verzoeker geenszins in de negatieve aandacht van de autoriteiten staat.

2.4.17. Waar in het verzoekschrift wordt ingegaan op de algemene socio-economische situatie in Venezuela, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.4.18. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De respectievelijke fotokopieën van zijn paspoort, geboorteakte, registratie bij de burgerlijke stand, attest van zijn verblijf in Palavecino, identiteitskaarten van zijn ouders, registratie van zijn voertuig, kaart van het Permanent Militair Register en een origineel attest van goed gedrag en zeden afgegeven door de Dominicaanse autoriteiten betreffen gegevens betreffende zijn identiteit, nationaliteit, burgerlijke stand, familiesituatie en verblijf in Venezuela en de Dominicaanse Republiek, wat niet betwist wordt. Wat betreft de fotokopie van zijn werkkaart als chauffeur van de Rekenkamer van de Gemeente Veroes dient erop gewezen te worden dat verzoeker, gelet op voorgaande, zijn tewerkstelling niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit voorgaande komt naar voren dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn vluchtrelaas heeft afgestemd op dit document. Overigens betreft deze kaart een fotokopie, waaraan de Raad hoe dan ook geen bewijswaarde hecht, nu dit gemakkelijk te fabriceren is. De screenshots van verzoekers regeringskritische Instagrampublicaties tonen aan dat verzoeker zich kritisch geuit heeft ten aanzien van de Venezolaanse regering. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker ingeval van terugkeer zou worden gevisieerd omwille van deze Instagrammeldingen. Verzoekers advocaat stuurde haar opmerkingen over het persoonlijk onderhoud schriftelijk na op 9 april 2019 en stelt dat verzoeker bevestigd dient te worden over zijn politieke activiteiten alvorens een beslissing genomen kan worden over zijn verzoek om internationale bescherming en dat er genoeg elementen voorhanden zijn om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde nooit lid te zijn geweest van een politieke organisatie en dat zijn politieke activiteiten zich beperkten tot enkele loutere deelnames aan manifestaties (notities, p. 5).

2.4.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M’Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

Waar verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoeker geheel geen profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en hij evenmin aannemelijk maakt zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (“*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juli 2019, opgesteld door OHCHR, “*Amnesty International*” *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in “*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019).

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt het verzoekschrift dat de bevolking er niet meer in slaagt “te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren”. Verzoekende partij wijst in die zin op de toegang en beschikbaarheid van voedsel, op vrouwen en kinderen die in het bijzonder geraakt worden, op de gezondheidszorg, op het weigeren van humanitaire hulp door de staat en op de verdere beperking van de toegang tot zulke rechten “door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie”.

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en aangehaalde COI's in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in

haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede. Uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij – in vergelijking met zijn broer en zus – de beste job had, die hem in staat stelde zijn ouders te ondersteunen ("*Vanuit SD hielp ik hen. En toen ik in Venezuela was, ik ben de jongste, ik had de allerbeste job, ik was degene die hen hielp.*", notities, p. 7). Daargelaten gelet op bovenstaande geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling als chauffeur voor de thesaurier, gaf hij tevens aan bij Procter and Gamble te hebben gewerkt in Venezuela (notities, p. 8) Bovendien deed verzoeker in de Dominicaanse Republiek ervaring op als koeltechniker (notities, p. 8; vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoeker gaf tevens aan dat hij verzekeringen en risicobeheer studeerde aan een privéuniversiteit, doch zijn diploma niet behaalde omdat hij zijn thesis niet indiende omwille van geldproblemen (notities, p. 8). Verzoeker woonde in Venezuela in bij zijn ouders, die eigenaar zijn van hun huis (notities, p. 4). Verzoeker gaf aan dat hij tevens een goede vriendin heeft van wie hij onderdak zou gekregen hebben (notities, p. 15). Verzoekers vader ontvangt een pensioen en zijn moeder werkte als verpleegkundige in een ziekenhuis en zou inmiddels met pensioen zijn (notities, p. 6). Verzoekers broer en zus verblijven op heden in Venezuela, waar zij ondanks de moeilijke situatie verschillende jobs uitoefenen om rond te komen (notities, p. 4, p. 6-7). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoot waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregerende materiële behoeftigheid en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezan. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat niemand gespaard blijft van "*de socioeconomische situatie [...] behalve een kleine groep geprivilegerden die nauwe banden onderhouden met de overheid*", is dit een loutere bewering nu verzoeker hoe dan ook niet in extreme armoede of materiële deprivatie leefde.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.5.2. Waar verzoeker zich nog steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijkt zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst in zijn verzoekschrift op de mensenrechtenschendingen in Venezuela, als "*gevolg van een politiek beleid*" en "*grotendeels begaan door de staat*", en op "*objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR)*" die zouden aantonen "*dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren*". Hij bespreekt tevens de veiligheidssituatie in Venezuela en benadrukt het geweld, de "*verschillende bendes, paramilitaire groeperingen*", de colectivos, de criminele bendes, de drugsbendes, de risico's voor wie zich kritisch uit ten aanzien van het regime en de straffeloosheid.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie.

Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuroitaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK